

som Børn sovet i samme Seng og altid været gode Kammerater. Saa var de jo ogsaa politiske Meningsfæller. I Virkeligheden beundrede han sin Broder, men gjorde det med daarlig Samvittighed og under mangehaande Anfægtelser.

Hans Bekymringer galdt Tyges private Liv, hvorom der gik saa mange foruroligende Rygter. Navnlig ængstedes han ved Tanken om, at Broderen skulde have lukket sit Hjerte for Kristus. Tyge selv udtalte sig aldrig offentlig om den Slags Ting. Men han var dog medansvarlig for, at Partiet havde søgt Forbund med rige Børsjøder og Fritænkere for at støtte sin Presse. Var der ikke ogsaa noget i hans hele selvraadige Færd, der vidnede imod ham? Men da maatte man for hans egen Skyld haabe paa og bede til, at Herrens stærke Haand vilde standse ham og nedslaa ham i Støvet, saa han kundelære Ydmyghed.

Vort Liv er kun et flygtigt Nu,
men evig Helvedsmørkets Gru.

VI

Medens Dragesæden ynglede frodigt rundtom i Familjen, bredte Alderdommens Skimmel sig over de to Gamle hjemme i Enslev. Ane-Mette var den, som først sank sammen. En stormfuld Efteraarsdag bar hendes Mand og Børn hende ud paa Kirkegaarden. Den spekulative Graver, der saae hendes velvoksne Sønner og Døtre staa omkring Kisten, regnede under Jordpaa-kastelsen ud, at den lille Kone efterlod sig sytten Alen Afkom med en Vægt af tilsammen over et tusinde Pund. Tyge Enslev var nu den mindste af Familjen.

Kort Tid efter Begravelsen overgav Søren Hus og Smedje til sin yngste Søn og flyttede ind i en lille Aftægtsstue. Med sit store graa Vildmandshoved var han en Skræk for Landsbyens Børn, naar de fik Øje paa ham inde bag Ruden, hvor han sad med et Par Messingbriller paa Næsen og læste i de Aviser, som Tyge sendte ham.

Ufreden i Familjen mærkede han ikke noget til. Hans Sind